

BÁSNÍKU, PROJDI!

2

ZPRAVODAJ 50. ROČNÍKU WOLKROVA PROSTĚJOVA, STŘEDA 20. ČERVNA 2007

PROGRAM

7:30–8:15 | promenoár MD | HLEDÁNÍ HLASU

8:30–15:45 | jeviště MD | 1. KOLO PŘEHLEDKY RECITÁTORŮ
SÓLISTŮ

17:00 | DUHA | Recitační skupina TRAGAČU TRAGAČU, ZUŠ V.
Ambrose, Prostějov, TRAGAČU, TRAGAČU - lidová poezie

18:00 | DUHA | Divadlo Jesličky, stálá scéna ZUŠ Na Střezině,
studio Emy Zámečnickové, Hradec Králové, ... A JINÉ ZÁDRHELE
- T.R.Field

19:15 | jeviště MD | ZUŠ PROSEK, Praha | ABY SE
NEPŘEMNOŽILY ČTYŘLÍSTKY - M.Huptych | scénář: Zoja
Oubramová

20:00 | jeviště MD | VOICEBAND.CZ | Brno | JSI PROKLAT,
MAJITELI - Ch.Morgenstern | scénář: Zdeněk Šturma

21:30 | DUHA | DOSTI BYLO POEZIE?

KOLOTOČ SE ROZTÁČÍ!

Letos přijelo do Prostějova 205 účastníků. Z toho je 20 lektorů, 67 sólistů. Kolik je členů deseti souborů, když v redakci zpravodaje je nás 5? Ale pozor! Někteří sólisté jsou zároveň i členy souboru. Správnou odpověď můžete zaslat Janu Plíhalovi do Poradny WP – wolkrac@seznam.cz, až si mu budete stěžovat, že už nemůžete poezii ani slyšet, protože jste na sólových recitacích strávili sedm a půl hodiny, pak jste se rychle během jedné hodiny najedli a už jste vyšli vstříc čtyřhodinovému maratónu divadel poezie. Nakonec naprosto odevzdaní se zúčastnili diskusí o shlédnutých představeních. A pak ještě jiné zádrhele...

..... ve Zpravodaji jsem z bývalé redakce zbyla jen já – jak říká Jana Hrušková z Duhy jako matka jistota

- a kolem mě se postupně rozmnožují až přemnožují děcka z olomoucké divadelní vědy. Někteří píší, někteří točí, pořád používají nějaké technické vymoženosti a jsou moc šikovní a pracovití. Doufám, že jim to vydrží. Už se v nich přestávám vyznávat, hrajeme spolu takovou hru „Hádej, kdo jsem?“. A to včera přijelo na výpomoc ještě 18 gympláků z Plzně, ty našťásti znám. Každopádně, až vás někdo z nich osloví, ať už s kamerou, mikrofonem, či tužkou a papírem v ruce, nebojte se a odpovídejte. Ať je náš Zpravodaj živý a ať se nám nepřemnoží studenti... totiž čtyřlístky ...

Renata Vordová

DIVADLO SE UČÍM DOTEĎ A DOUFÁM, ŽE SE I TADY NĚCO NAUČÍM

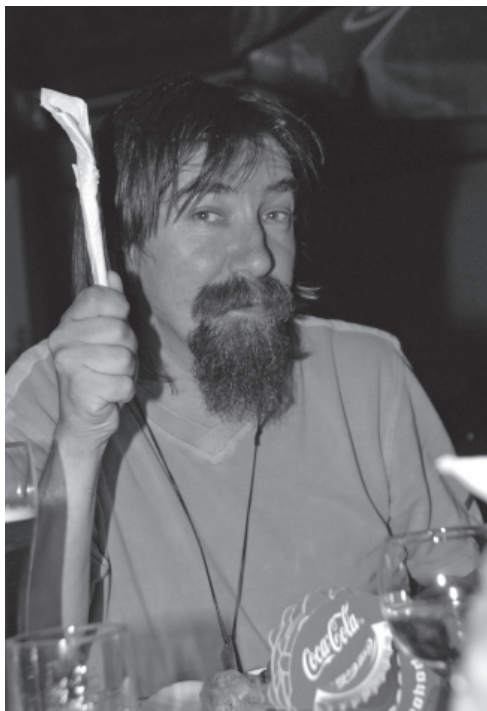
Prihovorila som sa (krásny slovenský výraz, ktorý prostě nemá v češtině obdoby) Jozefu Krasulovi. Přijel na WP jako porotce souborů. Odvedla jsem si ho do Ječmínka, měl totiž hlad. Zpočátku jsme se tak nějak otukávali:

Co vy (to jsme si ještě vykali) a poezie?

Mám rád divadlo poezie, protože vyžaduje při inscenování zapojení závitů víc, než práce s textem,

který je přímo určený pro jevištní zpracování. Je to výzva a výzvy já mám rád.

Budu mít ostatně letos dílnu v Šumperku s názvem Divadlo jako poezie, poezie jako divadlo. Budeme pracovat s texty K. H. Krchovského. To je taky výzva. Divadlo poezie je podle mě divadlo větších možností. Samozřejmě musí splňovat všechna kritéria jako jsou dramatické postavy, dramatické situace, konflikt...

mnohem méně. Slovenští divadelní režiséři se často objevují v českých divadlech. Já jsem například režíroval ve Zlíně za šéfování také Slovák Silvestra Lavriky.

Ale doufám, že bude lépe. Já jsem optimistický, teď jsme jako země tak trochu nastartovali. A lidé na Slovensku mají kulturu rádi, tak přežívá.

Guláš nenesou...

Půjdeš se podívat také na sólisty?

Určitě se půjdu podívat (*diváš se do programu*). Texty jsou zajímavé, je tu plno mých milovaných autorů. Já mám fakt už hlad. Hladový porotce to není moc dobré, to bych pak mohl být zlý.

Guláš nenesou...

Je nějaká inscenace na programu WP, na kterou se obzvlášť těšíš?

Už jsem viděl Tragaču tragaču na Náchodské Prima sezóně, tak jsem zvědavý, kam se posunuli. Zajímá mě, jak ten první soubor uchopil téma Osvětami, také jsem jednou dělal takové scénické oratorium o Osvětami, s živou hudbou... to téma je síla, když jsem na tom pracoval, ani jsem nespával. Musel jsem nastudovat technologie toho vraždění...

Já mám rád divadlo, tak se těším na všechno. Na každé přehlídce se najde něco, co je třeba si zapamatovat. Stává se, že když se na něco těšíte, jste zklamaní a když nic moc nečekáte, přijde překvapení.

Guláš už asi nepřinesou...

V jakém jsi teď životním rozpoložení?

Asi jsem chytil druhý dech, měl jsem takové těžší období... Teď jsem udělal inscenaci v Prievidzi, označili nás za mladé a alternativní divadlo.

Po několikátém upozornění číšníka další slova cedí Jozef přes guláš (!)

Objevily se nové aktivity, ne že bych se předtím nudil, ale jako by se mi v životě otevřela druhá kapitola. Začínají se zúčtovat ty roky. Když člověk pracuje poctivě, může si pak už užívat. Jde rychleji najít cestu – nejen k divadlu. Zkušenosti jsou zkušenosti. Ve všech oblastech. Jen v hospodě už věk není přítelem.

**Díky za seznámení a za rozhovor
Renata Vordová. (Do Ječmínka už nepůjdu,
zkušenosti jsou zkušenosti.)**

O STARÉM PŘÍBĚHU, KTERÝ NÁS NEMINUL

Studio divadla Dagmar a Pedagogické školy Karlovy Vary: Kdyby bylo nebe (na motivy F. F. Fenelonové)

Ze světa mobilů, spěchu, dobrovolně zvolených geometrických obrazců, ze světa žen, či spíše dívek, se z vůle divadla vyloupne příběh (vzpomínka, retrospektiva, tušení...). Příběh z dávné Osvětami. Historie nezažitá, slyšená, zprostředkovaná. Příběh dívek a žen z jiného světa, z dávná. Patří ještě vůbec nám? Je to náš příběh?

Kdyby odpověď na tuto otázku zněla po zhlédnutí karlovarské inscenace nekladně, nebylo by o čem dál psát a mluvit. Naštěstí jedenáct hereček odpovědělo včera jednoznačně: je to ještě stále náš příběh, dotýká se našich životů, ba dokonce není mu možná ještě dopřáno konce. Představení Studia Dagmar zaznělo silně, to je první a podstatný dojem. V čem zejména? Dovolím si to nazvat tak: **soustředěným bytím k tématu**. Je zážitkem sledovat absolutní koncentraci v celé inscenaci, žádnou herečku nezradí falešný pohled, nepatřičné gesto. Jde bezesporu o disciplinovaný a vědomý kolektivní výkon, práci týmu poučeného, vědoucího. A věřícího své práci. To je naprosto zásadní pro přijetí a zásah.

Co následuje, je několik nabídek možností, jak zásah podle mého názoru ještě přesněji cílit a umocnit. Ke kompozici: začíná se stylizovanou situací (???) evokující současnost, všednodenní uspěchanost, bezejmennost a nekontaktnost našeho světa. Z něj se ten starý příběh narodí. Bylo by zajímavé a asi i kompozičně správné se po závěrečné scéně k úvodu vrátit. Co se stalo? Jak to poznamenalo ty lidi ze začátku?

K divadelnímu jazyku a zvoleným prostředkům: Tady vidím největší problém. Mnohé chvíle inscenace jsou v podstatě řešeny činoherními prostředky, přesněji inklinují k nim. Mám na mysli především posunování děje, např. přijímání obou novicек do orchestru. Scénář je napsán v tu chvíli pro činohru, ale ta se plnohodnotně neděje, inscenace se drží v řádu jakéhosi vyprávěného divadla, ale předloha sama si vyžádá postupně od hereček (i od diváků) víc. Plastičtější vykreslení jednotlivých postav a s tím i dynamiku situací. Ano dramatických situací, neboť jakkoli se inscenaci drží ve svém řádu lyrických, nedramatických postupů, existují v ní chvíle zcela legitimních dramatických situací, s nimiž si ale inscenátoři bohužel nevědí zcela rady. Váhání, zda je na místě herecká reakce na repliku či nabídnutou situaci, skutečné jednání řečí, gestem, pohybem, brzdí zážitek. Tvůrci se zřejmě úmyslně vyhnuli skutečné hrůze prožité individuálně, stejně jako uvolnění skrze osvobozující smích (škleb). To je jejich právo, jen by měli vědět, že „materiál“ předlohy i „materiál“ hereček tu šanci dostatečně nabízel.

K největší síle: Nejsilněji působí inscenace tam, kde se podařilo nalézt ke sdělení situace divadelní obraz – ve vzpomínce na lásku (hlazení po tváři), v závěrečné scéně, v níž lze číst osvobození, smíření, lásku, přátelství, možná i smíření s nadcházející smrtí, sumu pocitů, k nimž mohly ty ženy v jistém záračném okamžiku dospět.

Závěrem: Karlovarští nabídli téma tak, že jsme uvěřili, že „hrana zvoní i nám“. To je hodně. Všechno ostatní je školení navíc. Ale muselo přijít, neboť i my musíme být poctiví.

Súctou František Zborník

OHŁASY A JINÉ HLASY NA PŘEDSTAVENÍ KĐYBY BYŁO NEBE

asociace:

jsem polské národnosti, líbilo moc, jsem ráda, že se mladí lidé k tomuto tématu vracejí

hodně silné pocity a momenty, ale mělo by se to dotáhnout

výborný text, skvělá režie... jsem v rozpacích

konec byl silný, na to, kolik jim je let, to bylo dost dobré...

nejdříve mě to moc nebavilo, ale nakonec jsem byl velice zaujat

zvláštní, když holky v dnešní době hrají takovýto příběh

líbilo se, vyrovnané jednotlivé herecké výkony

jiné očekávání, nepochopení svlékání... něco dosti přehnané, místy neuvěřitelné, nevytvoření atmosféry

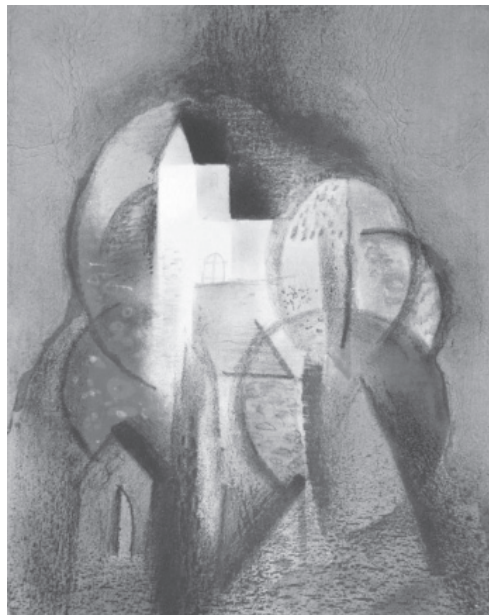
otázka: o čem se vám dnes bude zdát po představení?

o mé ženě – ona mi nic jiného nedovolí

o daleké cestě

není možné, aby nás to nezasáhlo, člověk si nerad pouští takové věci do duše, těžko se mi hledají slova – jak se s tím vyrovnám?...

nejraději bych byl, kdyby se mi nic nezdálo...

Prostějovští radní pro porotce a významné hosty letošního WP připravili dárek. Je jím barevná litografie s názvem JARNÍ. Její autorkou je Daniela Benešová – malířka, kreslička, ilustrátorka, grafička, která pravidelně vystavuje se svým manželem Karlem Benešem. Krom techniky barevné litografie se v poslední době věnuje i práci se suchou jehlou. Studovala monumentální malbu u prof. Emila Fridy, absolvovala u prof. Antonína Strnadela. A na její práci je pěkně pokoukání.

SOUBORY, KTERÉ DNES UVIDÍTE, SE PŘEDSTAVUJÍ...

RECITAČNÍ SKUPINA TRAGAČU, TRAGAČU

No, tak to jsou čtyři in-dívky z Prostějova - Tereza, Nina, Máňa a Kája. Již drahá léta navštěvují literárně-dramatický obor. Vyzkoušely pohádku, sci-fi, detektivku.....

A tragaču, tragaču? Toš to bylo nějak tak:

Jednou Máňa přišla, že se jí líbí nějaký kluk z Klasu. Že tam hraje na housle nebo tancuje nebo tak něco.

A Nina pořád zpívá a chce být Superstar nebo muzikálová hvězda a tak.

A do toho Kája, že František jí nechce nebo chce a ona ho nechce? Nebo ho chtěla a už nechce?

No, láska, bože, láska....

A Tereza má věčně hlad a chuť na pralinky nebo čokoládu nebo obojí.

A všechny jsou pořád nespokojené, neklidné, a poeziemiluvné. A všechny chtějí být zamilované.

A proto a tak to tedy vzniklo.

Nebo to bylo nějak podobně.

Hana Kotyzová

...A JINÉ ZÁDRHELE

Je to....

...hrst básní literárního smolaře a Sisyfa, haškovského génia hospodské ražby, zhrzeného, zdravotně handicapovaného intelektuála s nevyužitým filologickým talentem T.R.Fielda (narozen 23. 4. 1891). Básně byly před rokem spontánně vybrány (kniha *Lomikel a jiné zádrhly* od téhož autora) a posléze uspořádány do recitačního pásma, jako náplast téměř na vše, zejména na Jabloňovou pannu...

... parta, která již nemá šanci se scházet. Tom je na DAMU, Martina v Jihlavě atd. O to je vrhání do náručí vášnivější.

Byl to...

...do loňska 4. ročník LDO ZUŠ Na Střezině v Hradci Králové - Divadlo Jesličky a ne zrovna ten nejlepší. „Field“ byl výkřikem na rozloučenou, výřezem všeho dobrého, co v souboru roky doutnalo. Pozdě, ale přece. Teď se to dost hraje...

E. E. Zámečníková

ZUŠ PROSEK - PRAHA

Miroslav Huptych: Aby se nepřemnožily čtyřlístky...

Náš „soubor“ je vlastně ročníková skupina ZUŠ. A jak to na ZUŠ bývá, někteří začali chodit do „dramaťáku“ v sedmi letech, jiné přivedli později kamarádi a další se připojili až na střední škole. Naštěstí vznikla skupina, kterou baví pracovat na společném představení...

Loni jsme naše diváky pobavili parodií na film Poklad na Stříbrném jezeře a letos jsme si řekli, že se pokusíme o něco úplně jiného.

Měla to být koláž na téma „neporozumění“ nebo „Překážky v komunikaci mezi lidmi“ nebo tak nějak.

Začali jsme zkoušet různé etudy na podobná témata a hledat vhodné texty. Jednou z etud bylo pohybové vyjádření imaginárních zdí na tóny barokní violy da gamba a mě napadla báseň Miroslava Huptycha s podobnou atmosférou. Tak jsem si opět vyhledala jeho texty z knih *Názorný přírodopis tajnokřídých* a *Srdcový střelec* a sestavila jakýsi scénář. (Původní téma se nám posunulo trochu jinam, i když se „neporozumění mezi lidmi“ v průběhu představení také několikrát objeví, je to i o hledání a „cestě“.)

Vzhledem k tomu, že se tento básník sám zabývá kolážemi (i když výtvarnými), nebála jsem se jeho básně ostříhat, rozstříhat a poskládat jinak. Některým pointám jsem zastříhla drápky, abychom divákům uprostřed představení (a vůbec) nenabízeli jasná řešení. Doufám, že jsme jednotlivým básním moc neuškodili. Sám autor poté, co naše představení shlédl, s námi mluvil velmi vlídně.

Začala ta pravá práce, kdy jsme společně hledali významy, a jejich pohybová vyjádření, vztahy postav k jednotlivým veršům i k ostatním postavám, přechody mezi jednotlivými celky a jejich propojení.

A byla to práce dlouhá: některá řešení nás napadla hned, jiná jsme pracně hledali a různé nápady postupně zavrhovali, až jsme se zastavili na tvaru, který má představení teď.

A byla to práce zajímavá, protože se do ní tvořivě zapojili opravdu všichni.

Co si slibujeme od představení v Prostějově?

Byli bychom rádi, kdyby diváky zaujala poezie Miroslava Huptycha, a kdyby se s námi zamysleli třeba „jestli nás naše oči vedou tam, kam chceme jít, jestli není naše cesta zarubaná“ nebo zda „život je krásný... zvlášť když máš třešně za ušima a táhneš za sebou na provázku traversu“. A také jaká je optimální míra výskytu čtyřlístků, a jestli se i nám náhodou nepřemnožily.

Zoja Oubramová, vedoucí souboru

VOICEBAND.CZ

Voiceband.cz je úplně nový divadelní spolek, který se zabývá výhradně voicebandovým divadelním skotačením. Vznikl na Gymnáziu Křenová. Radují se v něm úplně mladí studentici a úplně mladé studentky. Je to takové svěží, nabíjí mi to baterky. Část mladých voicebandistů se současně stala členy známějšího ÚstaFu.

Inscenace - Jsi proklat, majiteli - vychází z jednoho jediného textu Christiana Morgensterna - das Hemmed - Košilela. Pohledali jsme několik překladů do češtiny. Každý z těchto překladů má svou atmosféru, která nás inspirovala k řádění...

Zdeněk Šturma

KERAMICKÝ ANDĚL Z PROSTĚJOVA

Rozhovor s Radkou Kubánikovou, autorka festivalových cen

Jaký podnět vás vedl k rozhodnutí, věnovat se profesionálně umění?

Můj táta byl muzikant a díky tomu jsem se od malička pohybovala v uměleckém prostředí, na ZUŠ jsem hrála na hoboj. Vystudovala jsem hudební konzervatoř v Kroměříži, kde mě vyučoval Igor Zhoř. Chtěla jsem pokračovat na UMPRUM, ale rodiče si to nepřáli, protože bych se údajně neuzivila. Po dokončení školy jsem učila výtvarnou výchovu na Základní umělecké škole v Přerově.

Jak jste se dostala k tvorbě cen pro Wolkrův Prostějov?

Paní Gregušová viděla moje práce, které ji zaujaly, a přišla s nápadem, že by moje tvorba byla vhodná pro vytváření cen na Wolkrově Prostějově.

Hledáte při své práci inspiraci u básníků?

Mám ráda Jana Skácela zejména pak jeho sbírku Smuténka. Silně na mě působí texty Petra Fialy ze skupiny Mňága a Žďorp.

Jsou nějaké ročníky, které na vás zapůsobily výjimečně?

Prekvapivě mě ovlivnila přehlídka zejména v pubertě, okolo čtrnáctého, patnáctého roku.

Ještě dnes vzpomínám na Máchův Máj v poddání Divadla na okraji, Ivu Klestilovou, Vašinku nebo na úžasné commedie dell'art od Huberta Krejčího.

Jaké máte další aktivity?

Vařím, uklízím, peru, starám se o děti, myji nádobí... V Němcích na Hané učím výtvarnou výchovu. Spolupracuji s Magdou Jansovou z galerie Modrý anděl. Jan Vyčítal mě přibral do spolku prostějovských výtvarníků. V Modrém andělovi, Praze a Valašském Meziříčí jsem měla výstavu inspirovanou tvorbou Petra Fialy.

Věnujete se pouze keramice?

Před keramikou ještě preferuji kresbu tužkou, pastelkami a tuží. Kresbu jsem i většinou používala na výstavě inspirovanou Mňágou a Žďorp.

Rozhovor vedla Klára Klenková

ZDRAVICE PANA MÍSTOSTAROSTY

Když se takřka den co den pohybujete ve velmi prozaickém prostředí, setkáváte se převážně s problémy, které je potřeba řešit, tak čas od času pocítíte potřebu říci stop a alespoň na chvíli v klidu usednout s knížkou v ruce a číst. A mít radost z něčeho, co je neobyčejné. A verše tím neobyčejným zcela určitě jsou. Neměl by to být únik ze skutečnosti do vysněného světa, to by asi nebylo dobře. Dobře to bude tehdy, když poezie svému čtenáři alespoň někdy přinese potěšení. A jen tak na okraj – dospělému čtenáři může k tomu potěšení přispět navíc i sklenička dobrého vína.

Miroslav Pištěk, místostarosta města Prostějov

WOLKRŮV PROSTĚJOV POPADESÁTÉ

Když se roku 1957 sešli účastníci tehdy úvodního ročníku Wolkrova Prostějova poprvé, patrně nikoho nenapadlo, že se tento festival poezie a později i divadelních vystoupení bude konat po následujících 50 let téměř pravidelně. Kromě roku 1965, kdy proběhla nikoliv celostátní, ale jen krajská přehlídka, a roku 1966, kdy se nekonal, a z nichž nemáme žádné doklady kromě vydaných bibliofilii, se za tuto dobu nashromáždilo množství dokumentů a předmětů, které uchovávají Muzeum Prostějovska v Prostějově, Státní okresní archiv v Prostějově a v posledních letech také DUHA, instituce, která převzala organizaci a pořádání Wolkrova Prostějova.

Muzeum Prostějovska v Prostějově představuje ve dnech 7. června až 8. července 2007 na výstavě nazvané „Wolkrův Prostějov popadesáté“ jen část zachovaných materiálů ze svých sbírek – především výběr plakátů, zpravodajů, bulletinů, bibliofilských edic prací Jiřího Wolkera, vydaných při příležitosti konání festivalu, případně k jiným významným událostem, a dále medaile a odznaky Wolkrova Prostějova, např. z asi 60 plakátů z Wolkrových Prostějovů se nám do výstavního sálu vešlo asi 35. Některé konkrétní dokumenty se nám nepodařilo zajistit a ve sbírkách chybí. Ke všem skupinám jsou na výstavě k dispozici přehledy s označením, které věci postrádáme. Pokud by někdo z návštěvníků zjistil, že má doma nepotřebný dokument z některého z padesáti Wolkrových Prostějovů, možná to bude zrovna ten, který v muzeu dosud chybí a rádi ho do sbírky zařadíme.

Možná nebude na škodu připomenout, jaké další dokumenty se v muzejních sbírkách k Wolkrovým Prostějovům ještě ukrývají. Především je to množství fotografií jak volných, tak v albech, dále grafické listy, diplomy, pamětní listy a čestná uznání sloužící k ocenění vítězů nebo účastníků, pozvánky, seznamy soutěžících, písemná agenda z příprav festivalů, z hodnocení porot a další materiály. Bohužel nejsou doklady ke každému ročníku stejně vyvážené, některý rok je dokumentován vyčerpávajícím způsobem, k jinému máme sotva základní věci.

Pro zajímavost uvádíme několik jmen dnes známých osob, které se také zúčastnily některého z ročníků Wolkrova Prostějova. Roku 1958 soutěžili např. Marie Poledňáková, Radim Vašinka (také 1960, 1961), 1958, 1959 Iva Janžurová, Júlíus Satinský, 1960, 1961 Magda Vašáryová, 1961 Petr Svojtka, Jiří Ornest, Jan Přeučil, Alois Švehlík, 1963 Jozef Adamovič, Jiří Zahajský, Petr Kostka, 1977, 1980–1983 Miroslav Táborský, 1981 Vilma Cibulková, 1987 Jolana Voldánová. Možná pro ně účast a umístění na zdejším festivalu poezie, prózy a divadel byla jedním z prvních úspěchů a snad i startem k budoucí slávě. Mezi hosty nebo porotci se postupem času objevovala např. jména: Helena Šmahelová, Milan Kundera, Sergej Machonin, Milan Uhde, Vladimír Justl, Daniela Fischerová, Alfréd Strejček, David Vávra, Karel Plíhal, Jaroslav Hutka, Jana Koubková a mnoho jiných.

Současně s touto výstavou se v Muzeu Prostějovska koná ve dnech 31. května až 8. července výstava obrazů – portrétů jeho přátel, jejichž autorem je známý prostějovský fotograf a výtvarník Bob Pacholík, dlouholetý a vytrvalý dokumentátor dění spjatého s Wolkrovými Prostějovy.

Na obě výstavy Vás srdečně zveme!

Marie Dokoupilová, zástupce ředitele Muzea Prostějovska

CO VŠECHNO SE ŘEZALO VE SMETANOVÝCH SADECH

Těkavé očekávání návštěvníků se mísí s nervózním přešlapováním aktérů, kteří se marně snaží ukrýt do stínů prostějovských stromů. Ocitáme se na vůbec prvním happeningu studentů prostějovských základních a středních škol pod záštitou přehlídky Wolkerův Prostějov. Napnuté nervy vidíme i u organizátorů WP, kteří si stůj co stůj chtějí zachovat výraz až podezřele klidných postav z renesančních obrazů. Neuvěřitelně hbití fotografové, zase lačně touží po snímku a rentgenují snad každé stéblo trávy v okolí. Člověk si přece nikdy není jist, z jakého trsu trávy, pařezu či lavičky se může stát památné místo přelomové fotografie. Čím více se blíží hodina H, na očích a pootevřených ústech přítomných můžeme rozpoznat především jedno přání – VODU! Nejrozličnější druhy i poddruhy informací, zážitků a dojmů se vznášejí horkým vzduchem sadů. Velmi brzy se tak stávají nedílnou součástí zábavy místních pánů a dam, kteří se na vzdálenějších lavičkách (ne ovšem tak vzdálených, aby tam lidské ucho nedoslechlo) snaží zjistit, co tak podezřelé osoby (oblečené v barevných kostýmech a večerních šatech) páchají v dopoledním parku.

Ze zádumčivých myšlenek nás vyrušil ženský hlas patřící Janě Hruškové, programové pracovníci Duhy a organizátorky Wolkerova Prostějova. S nadšením nás

uvítala na oživení parku divadlem, tancem, autorským čtením a módní přehlídkou, tak mě přemáhá zvědavost, co uvidí oči mé. Za nadšeného kmitání prstů ji vystřídá student z místní Střední průmyslové školy oděvní na Vápence. Mladík nám mimo jiné oznámí pikantní informaci, že Sylvinka (slečna v růžových šatech) opravdu nemá ráda růžovou. Za pár vteřin začíná módní přehlídka slečen z druhého a třetího ročníku. Za exotického hudebního doprovodu k nám ladnými krůčky schází první trojice slečen ve večerních šatech, připomínající princezny z Vorlíčkových pohádek. Skryté obdivují jejich odvalu, protože na jejich místě bych se obávala ztráty střevíčku nebo vyvrknutí kotníku. Brzy následovala řada dalších modelů: Užaslé publikum ani nestačilo sledovat, zda se právě ocitá na maturitním plese, oldies party, ve sportovní hale, v osmdesátých letech, minulém století, parku... Stačí přijít k obecenstvu, otočit se vzad, otočka, párkrát obejít dokola pětímetrový plácek, odejít, vrátit se, otočit se, letmý pohled zpět, doprava, doleva, usmát se, popřípadě nahodit osudový výraz (záleží na modelu), obejmut se dalšími modely, zapózovat fotografům a na závěr přehlídky se opět vrátit (ovšem v jiném pořadí), úsměv, obejmut, rozloučení – a je hotovo.

MÁTE VŠICHNI KYTIČKU? – ZAHÁJENÍ 50. ROČNÍKU

Vzhledem k pěknému počasí neproběhla mokrá varianta a tak šlo všechno podle suchého plánu. V městském parku u altánku se již před sedmnáctou hodinou začali scházet lidé všech věkových kategorií, kteří si nechtěli nechat ujít zahájení letošního ročníku. Při vstupu do parku každý dostal žlutou kytičku od usměvavých prostějovských středoškoláků. Kdyby se netvářili všichni tak spokojeně a družně, nabyla bych pravděpodobně na chvíli dojmů, že jsem si Prostějov splete se Stínadly.

Účastníci, hosté, organizátoři i náhodní kolemjdoucí posedávali na lavičkách či stáli v hloučcích a debatovali, když tu se najednou ozval hlas zpěváka skupiny VE3VNOCI s tím, že nám představuje jejich houstlistku, která vlastně vůbec není jejich, ale zaskakuje za příliš pracovně vytíženého Jiřího Konvalinku. Po první písničce

Velbloud, průvodce celým zahájením, Miloslav Maršálek k sobě pozval starostu města Prostějova, Jana Tesaře, a ředitele „závodu na výrobu amatérské kultury“ ARTAMA, Františka Zborníka, aby přivítali všechny přítomné i nepřítomné a popřáli jim hodně štěstí v nadcházejících kláních. Pan starosta zároveň pogrataloval sólistům k úspěchu, že prošli všemi výběrovými koly až k tomuto národnímu. Po oficiálním uvítání následovala písnička Až mě..., zařazená zcela spontánně, aby „zchladila“ nadšení z 50. ročníku.

S folkrockovou skupinou se střídá Miloslav Maršálek se svojí osobní vzpomínkou na to, co recitoval v dobách významných výročí Wolkrova Prostějova. Což dokládá i názornou ukázkou. Tři básně z tvorby brněnského básníka Zeno Kaprála přednesl jeho kolega z HaDivadla Miloš Černoušek (Herec, Chromý, Rada). Nevzpomněl si, co recitoval v letech

Za rytmů funky a hip hopu po přehlídce následuje dynamický tanec dívek z Reálného gymnázia.

Menší návštěvníci s mírnou bázní sledovali herce z loutkového divadla Starost Prostějov, především pak jejich hlavní artikly – loutky sedláka a jeho sympatické ženy, které si neustále stěžovaly na dusné počasí („a nezaprší a nezaprší“). Později jsem inkriminované dřevěné osoby viděla tančit za doprovodu funky, takže to tak zlé nejspíš nebylo.

Studenti Gymnázia Jiřího Wolkera se podíleli tvůrčí dílnou, která byla uskutečněna v rámci předmětu tvůrčího psaní vedeného Michalem Markem. Účastníci si mohli napsat mini sagu, limericky, povídky nebo poezii. Ti, co se chtěli dozvědět něco více o literatuře, jejich žánrech, poznat práci studentů, mohli dostat literární časopisek KUK! Gymnázia Jiřího Wolkera, jehož zvláštní vydání se uskutečnilo v rámci 50. výročí Wolkerova Prostějova.

Divadelní soubor Bombičky, ze Základní umělecké školy Prostějov, uvedl vtipně zinscenovanou pohádku Pavla Šruta Zlatý míč. Pohádka začínající tancem čtyř veselých víl, nás přenesla do loutkového světa dvou marnivých sester. Do cesty jim znenadání přijde tajemný Pán světa ve zlatém rouše. Rafinovaně daruje dívkám zlatý míč, ale ať jsou proklety, pokud míč ztratí, na šibenici by pak skončily a jejich dřevěná očička svět by již nespátrala. Dívky zlatý míč přirozeně ztratí, ale ani vysokorychlostní kat nemůže zabránit švarnému ochránci všech marnotratných žen, svoji milou zachránit. Na dokonalé image mu již pouze ubírá absence bílého koně (zřejmě následoval instinkt).

Milovníci autorské poezie si mohli vychutnat ukázky z tvorby studentů druhého ročníku Střední zdravotnické školy, kteří hráli i vlastní improvizovanou skladbou na klávesy a píšťalu. Největší úspěch ovšem sklidila improvizáční skupinka chlapců opět z Reálného gymnázia.

Improvizované představení talk show v podání Manekýna Saši, Davida z Otaslavy, moderátora Pro republiky a Volynem, založené na rozhovoru mezi moderátory a vesničany. Problematika farmy a vajec, natolik zaujala většinu přítomných, že si nenechali ujít čtení z knihy, Čteme si s mámou, jak jinak v doprovodu improvizované hry na kytaru.

Článek bych zakončila slovy „řežu, řežu, polena...“. Zaslíbení pochopí a ostatní se mohou přijít podívat příští rok.

Klára Klenková

1997 a 1987, a tak vypnul mikrofon a zazpíval nám lidovou píseň, protože prý většinu WP stejně prozpíval. Se vzpomínkou na rok 1967 přišla i báseň od Jacquese Préverta „Vojáckovo volno“, kterou recitoval v divadelním souboru československé armády. Stejně jako Wolkrův Prostějov, byl kdysi v plenkách i pan Maršálek. Exkurz napříč poezií svého života tak ukončil dětskými říkankami.

Po skončení koncertu VE3VNOCI následovala ukázka nejen hudební, ale i taneční z původních prostějovských muzikálů autorů Ladislava Čecha, Aleše Procházky a Miroslava Ondry.

Tím byl program v parku vyčerpán zcela nevyčerpávajícím způsobem a všichni se přesunuli k pomníku Jiřího Wolkra, aby tak důstojně zpečetili začátek jubilejního ročníku položením kytic.

Irena Chmelová

BÁSNÍK DNE – ERNST JANDL (1925–2000)

Rakouský dramatik a básník Ernst Jandl se narodil roku 1925 ve Vídni. V roce 1943 dokončil studium na gymnáziu a narukoval do armády. Na konci roku 1944 byl uvězněn v Anglii jako americký válečný zajatec. Po návratu do Rakouska absolvoval ve Vídni germanistiku a anglistiku a složil zkoušku pro učitele. Po promoci pracoval jako učitel na několika gymnáziích v Rakousku a Anglii, mimo jiné i na Schule für Dichtung (Škola pro básnictví) ve Vídni. V roce 1953 potkal svojí pozdější ženu básnířku a spisovatelku Friederike Mayröckerovou, jež se podílela na více než polovině Jandlova díla (např. rozhlasová hra Chroptění Mony Lisý). V této době začal uveřejňovat i své první literární pokusy v časopise Neue Wege (Nové cesty). Navazuje i kontakty s tzv. Vídeňskou skupinou (Konrad Bayer, H.C. Artmann, Friedrich Achleitner, Oskar Wiener, Gerhard Rühm), která mu pomohla získat kontakty po celém světě (NSR, Anglie aj.). V šedesátých letech působil jako hostující profesor na texaské univerzitě v Austinu a se svojí družkou pořádal přednáškové turné po USA. Roku 1973 se stal spoluzakladatelem Grazer Autorenversammlung a o deset let později byl zvolen prezidentem této organizace. Členem Německé akademie pro jazyk a poezii a Německé akademie umění se stal v roce 1981. Získal cenu Georga Trakla za poezii r. 1974, cenu města Vídně za literaturu roku 1976, cenu Georga Büchnera a Velkou rakouskou státní cenu v roce 1984. Autor se intenzivně zajímal o nahrávky auditivních textů a jeho kompozice bývají připodobňovány skladbám Karlheinz Stockhausena, Can, Kraftwerk či György Ligetiho. Jako básník, recitátor a zpěvák spolupracoval s Vinnou Art Orgestra.

Jandl několikrát navštívil Prahu, kde i uvedl divadelní hru Aus der Fremde (Odjinud) v českém překladu. Mezi jeho nejvýznamnější díla patří Andere Augen (Jiné oči), 1956, Dingfest (Ve vazbě), 1973, Sprechblasen (Bublínové řeči), 1968, Stancen (Stance), Idyllen (Idylly), Wischen Möchten (Chtít vědět) 1974 a jiné. U nás největší ohlas sklidily knihy MletPantem a Rozvrzaný mandl v překladech Josefa Hiršala a Bohumily Grögerové.

Jandl na sebe výrazně upozornil slovními hříčkami. Je pokládán za jednoho z nejvýznamnějších zástupců německy psané experimentální lyriky, ke které se dostal pod vlivem konkrétní poezie a dadaismu. Psal básně autobiografické, milostné i angažované, protknuté novátorstvím a neotřelým humorem, díky kterému se mu podařila dostat experimentální poezii do povědomí široké veřejnosti. Stálým motivem jeho textů je nespokojenost, frustrace, bezvýchodnost lidského života, nicota, beznadějný vztek či obava ze smrti. Stejně horlivě jako se zajímal o psaní poezie, se věnoval i jejímu přednesu. V devíti rozhlasových a divadelních hrách se vyskytuje neustálé experimentování a hra s jazykem (zkreslení řeči, zrychlování/zpomalování, překrucování slov, umělý dialekt, neologismy). Jazyk se tak stává nástrojem pro otázky na existenci lidského bytí, poznání vlastního „já“, zchátralosti života aj. V „obyčejných“ příbězích, kde se neustále spojuje tragika s komikou, Jandl vytváří děsivý obraz příběhu nejenom svého, ale i celé společnosti. Jandl rezignoval na jakoukoliv strukturovanost básní, postupem let naopak formu

neustále usklonněval a dostal se tak na její povrch. Čtenář se k němu snaží přiblížit, ale pořád mu uniká mezi zdánlivě banálním textem.

Autorovy slovní a zvukové experimenty máme k dispozici na řadě desek, většinou doprovázených zpěvem a jazzem. Jandl nepovažoval auditivní nahrávky pouze jako předmět pro prezentaci vlastních textů, ale jako nástroj, pro který poezii píše. Za nejexperimentálnější dílo bývá označovaná 13 radiophone texte, kde již Jandl aplikuje elektronické zpracování hlasu. Jandl prosadil nový typ poezie, poezie závislé na technickém vybavení studia. Tento trend u nás ovlivnil například i Josefa Hiršala nebo Ladislava Nováka.

vědí co říkají

muzikanti svými tóny
vědí co říkají
co říkají svými tóny
to muzikanti vědí
i malíři svými barvami
to malíři vědí
těž sochaři svými plastikami
vědí co říkají
co říkají svými plastikami
to sochaři vědí
také tanečnice svými pohyby
vědí co říkají
co říkají svými pohyby
to tanečnice vědí
konečně i architekti svými stavbami
vědí co říkají
co říkají svými stavbami
to architekti vědí
zato básníci svými slovy
vědí co říkají?
co svými slovy doopravdy říkají
vědí to básníci vůbec?

Ze sbírky *Velký animátor*

OHLASY

Jandla znám bohužel jen okrajově. S jeho věcmi jsem se setkal při recitacích v minulých ročnících Wolkrova Prostějova, ale jeho poezie mě nezaujala do té míry, abych se s ním seznámil blíže. Mám ale rád poezii šedesátých let, zejména pak Ladislava Nováka a Věrku Grögerovou.

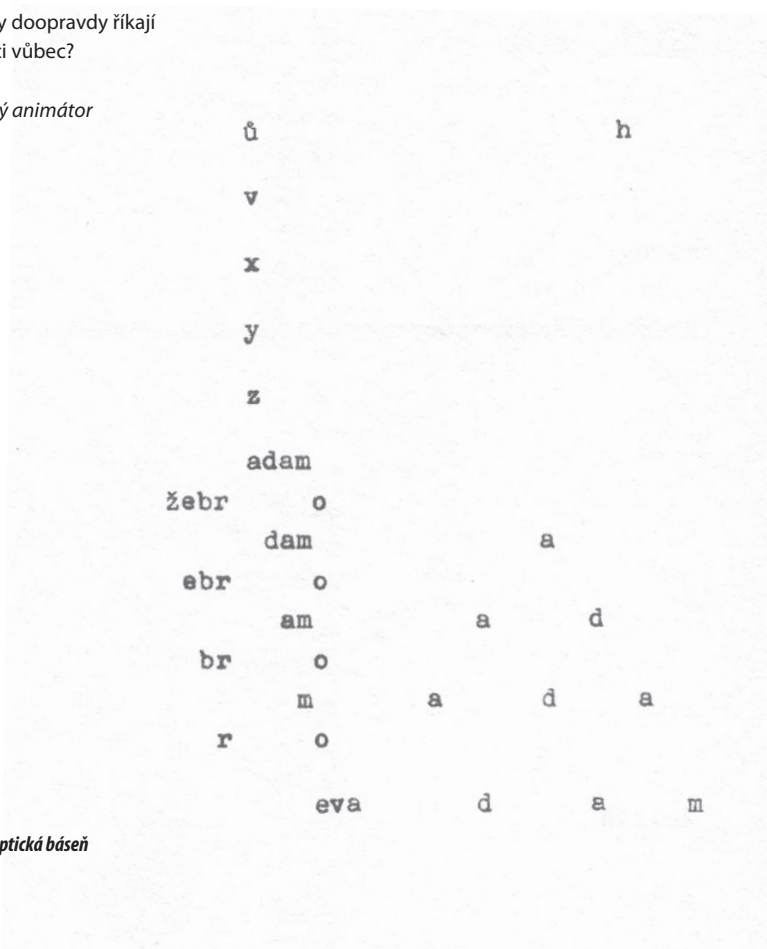
Miroslav Maršálek

Poprvé jsem se s Jandlem setkal ve víkendové příloze MF Dnes a znám ho jak v českých překladech Grögerové, tak i v originále. Je to jeden ze zvláštních rakouských autorů, kteří mají důvěrný vztah k Rakousku, současně ho milují i nenávidí. Tito tvůrci jsou zvláště kritičtí k době, kdy Rakousko ztratilo paměť a Jandla můžeme označit za dramatika, který má nenávisťnou lásku. Viděl jsem od něj výbornou divadelní hru Humanisté. Ta poezie je strašně hravá, navazuje na Morgensterna a rozvíjí to dál. Měl jsem dva workshopy, kde jsem s Jandlem pracoval. Poprvé to bylo na dni otevřených dveří jakéhosi gymnázia a poté před týdnem v Kroměříži na akci Goethova institutu, která se jmenuje Poezie v parku.

Zdeněk Šturma

K Jandlovi mě dovedla inscenace Jana Nebeského, kterou jsem viděl v Divadle na zábradlí. Po té jsem si půjčil hned několik sbírek a dokonce se pídlil po rozhlasových záznamech jeho recitace. Rozhodně mě zasáhl, zaujal.

Pavel Petříček

Ernst Jandl, optická báseň

HISTORIE WOLKROVA PROSTĚJOVA – II. DÍL

Dnes navážu na článek v prvním čísle a pokusím se zmapovat vývoj festivalu v průběhu dvaceti osmi let. Jako mezník pro tuto část historie jsem zvolila „Sametovou revoluci“. To, že festival po převratu nezanikl a přetrvává dodnes, je důkazem pevné základny, jak dramaturgické, tak účastenské.

Bohužel, nemohu vycházet z archivních materiálů WP, protože bývalý ředitel Petr Mráček celý archiv po listopadu „ztratil“.

Tímto bych chtěla velmi poděkovat paní doktorce Vítězslavě Šrámkové za její ochotu, připomínky a pomoc.

WOLKRŮV PROSTĚJOV OD ROKU 1961 DO 1989

Od roku 1961 se v rámci Wolkrova Prostějova konaly semináře o problematice uměleckého přednesu a různé konference. Např. celostátní konference o díle Stanislava Kostky Neumanna ve výše zmíněném roce. Také se začala řešit otázka, jak vymezit a charakterizovat divadla poezie. Ta je stále aktuální, i když se za ta léta už podařilo tento specifický druh jevištěního vyjádření definovat.

Dva roky na to byly navrženy nové propozice s oddělením soutěže dětí od soutěže mládeže

s přihlédnutím na odlišnost přednesu, a proto se na osmém ročníku poprvé nesoutěžilo v dětské kategorii. Následující dva ročníky neměly celostátní působnost. V roce, kdy Wolkrův Prostějov slavil deset let od založení, se soutěže opět zúčastnili vítězové z krajských kol.

Tím obdobím změn nekončilo. V roce 1968 v Prostějově soutěžili pouze středoškolské soubory. Za rok byl vyhlášen přípravným výborem Wolkrova Prostějova konkurs na účast pro amatérské soubory uměleckého přednesu a pro sólové recitátory bylo vyhlášeno ústřední kolo soutěže Unie středoškoláků a učňů. K rozdělení sólistů do třech kategorií namísto dvou obdobně jak to známe dnes došlo v roce 1971.

V sedmdesátých letech se jednoho ročníku dokonce zúčastnily zahraniční soubory např. z Jugoslávie a Maďarska. Recitátoři si navíc mohli vedle povinného textu z díla Jiřího Wolkra vybrat každý ročník z tvorby předem určeného zahraničního autora např. Sergeje Jesenina, Wladysława Broniewského, Bertolda Brechta aj. Toto období normalizace bylo „pestré“ i pro samotné porotce a dramaturgickou radu WP, protože v případě nevhodné zvolené básně recitátorem se museli zodpovídat na ideologickém oddělení.

V roce 1986 ku příležitosti 150. výročí od narození Karla Hynka Máchy si mohli sólisté vybrat povinný text

právě z jeho díla nebo tradičně z tvorby Jiřího Wolkra. Rok poté se v rámci Wolkrova Prostějova konal i nultý ročník soutěže v přednesu současné české literatury, prózy i poezie žijících a knižně publikujících autorů pod záštitou Svazu československých spisovatelů. Další ročník se konal i seminář o současné české literatuře a její interpretaci. Účastníci této soutěže se do ní hlásili samostatně a účelem bylo probuzení zájmu o současnou českou produkci.

Rok 1989 je podle dobové recenze v Amatérské scéně od Miroslava Kovářika nazván Rokem přelomu, kdy se soutěžní a volně inspirativní produkce více spojily a přecházely logicky jedno v druhé. Vznikl noční diskusní klub nazvaný „kávové soaré“ a zpravodaj přehlídky dostal novou tvář díky zapálenému kolektivu publicistů. Hned v prvním čísle se Ivo Markvart věnoval sporu, probíhajícímu již rok v časopisu Amatérská scéna, o povinném tématu na WP. Nakonec se tato záležitost vyřešila díky změně politické situace. Ten rok se sem sjelo 57 soutěžících v sólové recitaci, 10 souborů a ročník vyvrcholil obnovenou tradicí Poetického jarmarku v ulicích Prostějova. Tak skončil poslední ročník v době, která recitaci tak přála.

Irena Chmelová

MOJE PRVNÍ SEZNÁMENÍ S MĚSTEM BÁSNÍKOVÝM

Je tak, jak má být, když je léto mladé. Den jako vyleštěný stříbrný knoflík. Se zmrzlinou v ruce mě čeká před nádražím. Ještě ji ani nestačila smlsat a už mě, v předválečném měšťanském domě, představuje mamince. Jako kamaráda, se kterým se seznámila před sedmi dny na „Festivalu poezie Nezvalova Třebíč“,

a který teď přijel na „Festival Wolkrův Prostějov“ a který by potřeboval někde přespat. Zaskočená milá maminka rozpačitě svoluje, ztrácí se někde v tichém domě a my zůstáváme sami. Tady v tom pokoji budu spát. Ona spí v prvním patře. Najednou jsem nesvůj. Poprvé pod jednou střechou s pěknou holkou. Neočekává se ode mne, že se teď pokusím alespoň vzít ji za ruku? Nepředstavuju si já víc, než mohu očekávat? A nečeká třeba milá maminka za dveřmi? Dům je tichý, ona o dva roky starší než já a já ...Já jsem zmatený, najednou nevím, o čem mám mluvit, co mám dělat. (A navíc: „Můžu se zeptat kudy se tu jde na klozet?“ – viz báseň G. Corsa „Manželství“). Zachrání mě a navrhuje procházku. Je v tom hlase a očích provokující pobavenost, nebo se mi to jen zdá? A pak tedy moje první seznámení s městem básnickým. Omámen vnímám jen JAK mi ONA své město předvádí, ne CO předvádí. Pak někde v hospodě družný podvečer s novými kamarády. Všichni jsme vtipní, veselí, mladí, krásní a okouzlení. Víme všechno. O životě i o poezii. A máme se rádi a všichni nám můžou ... A podvečer se překlápí v noc, noc takovou, jaká má být, když jsme mladí, poetičtí a když se máme rádi. Než se za zpěvu ptáků proplížíme do tichého domu, ještě se vkrademe na hřbitov a navštívíme hrob básníkův. Svítá. Přátelský polibek na dobrou noc. Ještě jeden na dobré ráno. Potom nedospalá přítomnost na jakési dopolední debatě o divadle poezie (patrně v Závodním klubu OP) – jediné „umění“, jehož se za celý pobyt ve městě festivalu dopustím. Z ní si budu pamatovat víc atmosféru

naléhavosti a zaujetí, než konkrétní argumentaci, s nimiž Radek Lošťák (znám ho už týden – z Třebíče) obhazuje svou inscenaci ABECEDY Vítězslava Nezvala. Odpoledne na vypůjčeném kole výlet na přehrady - volejbal, koupání. Já nevybaven plavkami jen ve svých teslových kalhotách a polobotkách jen přihlížím, ale to nevadí, jsme si přece všichni tak blízcí, máme se rádi ... Před týdnem jsem poprvé viděl živé básníky (Jana Skácela a Oldřicha Mikuláška), poprvé jsem byl fascinován tím, čemu se začalo říkat divadlo poezie a cítil jsem, že to jsou věci, ke kterým chci patřit, protože na světě není nic tak důležitého (a krásného) jako poezie. Ano, samozřejmě, kromě lásky! Vracím se domů ještě pořad opojený. Tolik se toho děje. V Praze hraje Semafor, v Brně Ikska, v Olomouci Zkumavka své první verše už napsal I. Wernisch, asi už i P. Šrut, v Anglii se stávají slavnými Beatles, v Americe klíčí jakési hnutí květin (ano: miluj, neválej!), Škovreckého „Zbabělci“ jsou ještě zakázáni (ale paní Poledňáková z knihovny mi je tajně půjčila), Vaculík už asi přemýšlí o „Sekyře“ a Kundera o „Žertu“, už se objevují filmy, na které se dá chodit. Tolik se toho děje! Je začátek léta 1962 nebo 3, je mi sedmnáct nebo osmnáct. Příští rok budu v Kyjově maturovat. Do Prostějova na „wolkrák“ přijedu až za dalších patnáct let.

Miloslav Maršálek

PROGRAM NA ZÍTRA

7:30–8:15 | *promenoár MD* | **HLEDÁNÍ HLASU** | *Opět pod secesními lustřiky, opět s Liborem Vackem.*

8:30–15:00 | *jeviště MD* | **2. KOLO PŘEHLEDKY RECITÁTORŮ SÓLISTŮ**

16:30 | **DUHA** | *MIMO PATRO – divadlo poezie při ZUŠ* | *Liberec*
| *LODNÍ DENÍK* | *V. Kremlička* | *scénář: Jaromír Typl*

18:15 | *jeviště MD* | **EVRYBÁBY** | *Plzeň* | **OSMÁ SEDÍ U STOLU,**
POJÍDÁ MOU MRTVOLU | *vlastní texty souboru*

19:45 | **DUHA** | *VRZ ZUŠ Uherské Hradiště* | **FALEŠNÝ AUTOSTOP**
| *M. Kundera* | *scénář: Radmila Mrázová*

21:30 | **DUHA** | **DOSTI BYLO POEZIE?**

PRŮLET ATMOSFÉROU

Hodiny – můj první dojem z Prostějova. Jsou velké, visí na nádraží a nemají ručičky. Nikdy předtím jsem tu nebyl. A nebýt hodin českého jazyka, kde mi název tohoto města vštěpovali do hlavy (není snad nutné se rozepisovat proč), dodnes bych si Prostějov pletl s Přerovem a možná i s Pelhřimovem.

Upřímně řečeno, druhý dojem už nebyl zdaleka tak silný. Prostě na mě ulice od nádraží, kterou jsem přicházel do centra města, nepůsobila přátelsky. Nevím jestli to bylo neony s nápisy „herna-bar“, nebo prostě tím neskutečným horkem. Stalo se však něco velice podivného. V okamžiku, kdy jsem vkročil do parku a dva mladí lidé mi do klopy vložili žlutou květinu, jsem ucítil pozitivní vlny. Co je vlastně směrem ke mně vyslalo? Lidé? Ty stromy? Hudba, jež se linula z altánu? Ne. Bylo to něco mnohem většího a silnějšího. Byla to atmosféra festivalu. To, jak lidé spjatí s touto soutěžní přehlídkou každý rok oddané pokládají květiny k soše Jiřího Wolkra.

Možná, že Prostějov je úplně jiným městem v okamžiku, kdy se tu festival nekoná. Na festivalech není důležité pořádací město. Důležitá je právě atmosféra, která místu svého konání udělá jméno. Takže odedneška, milí Prostějove, už u mě nejsi „pouhým“ rodištěm Wolkra.

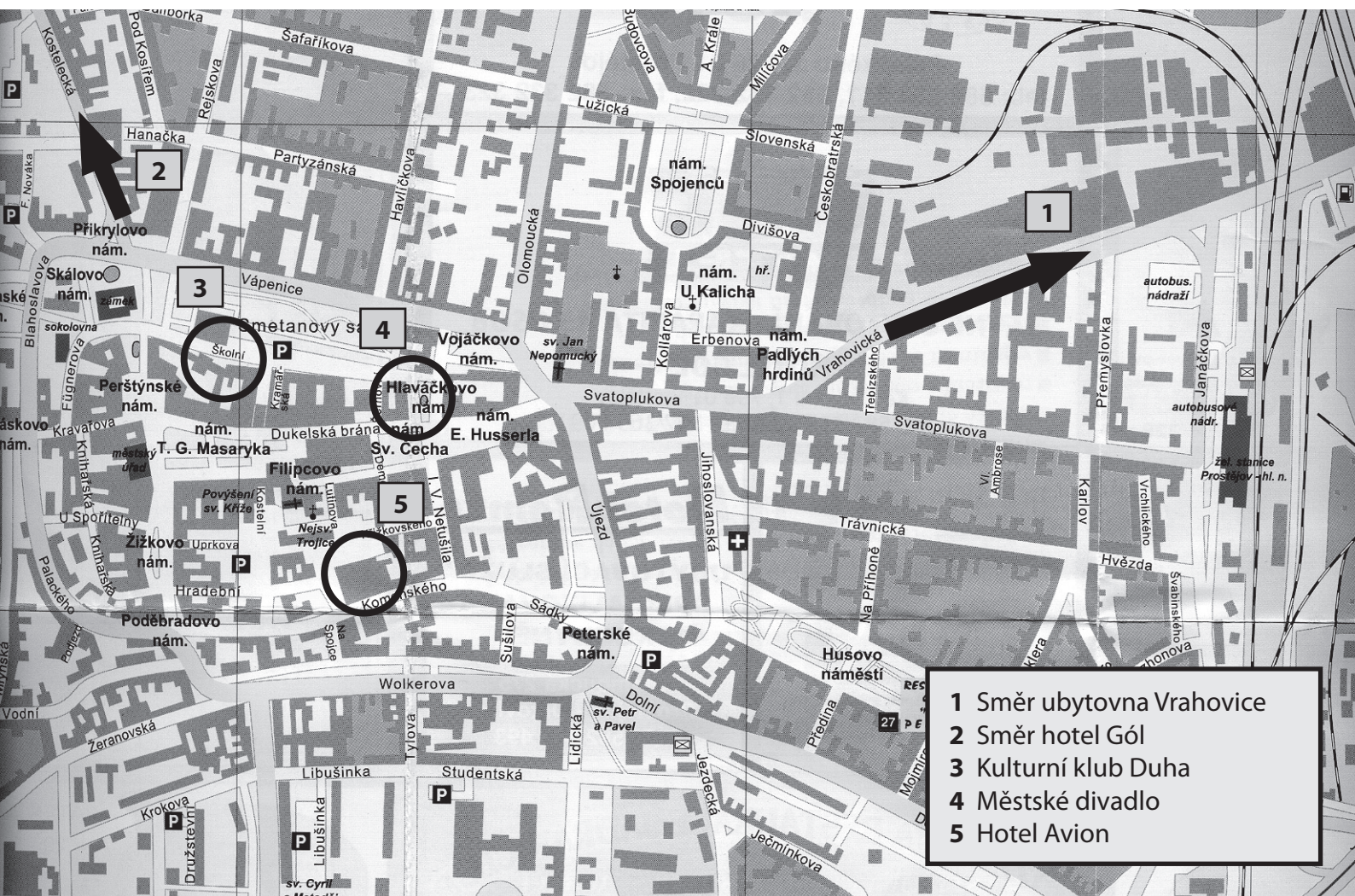
O pár minut později jsem stál na náměstí pod Masarykovou sochou. Co je na tom zvláštního?

Myslel jsem si totiž, že je to Jirásek. Vlastně to až tak podivuhodné není. Jsem z Hronova a Jiráskem jsem doslova přesycen. V okamžiku, kdy jsem viděl sochu holohlavého velikána s knírem, jsem mu automaticky přiřkl jméno slavného hronovského rodáka. Analogie mezi těmito dvěma městy je docela nasnadě: v obou se koná divadelní festival a v obou se narodili velcí autoři, jež „svoje“ město proslavili. Oba velikáni v jistém slova smyslu „pokryli“ to „své“ rodiště. Tedy nevím co přesně v Prostějově je Wolkrovo, ale v Hronově máme Jiráskův park, divadlo, rodný dům a spoustu dalších věcí, na které si teď právě nevzpomenu. Hronováci jsou na nedocenění, nedej bože na „sprznění“ jména svého rodáka velice hákliví. Myslím, že obyvatelé Volkrova Prostějova jsou na tom stejně.

Na závěr dne jsem šel na první představení do městského divadla (nikoli Wolkrova).

Jelikož jsem na tomto festivalu nikdy nebyl, bylo první představení pro mě, jako pro návštěvníka do jisté míry určující (i když se tomu na všech festivalech snažím bránit). Jako bych si v duchu říkal: „Teď se teprve pozná o co tu jde.“ Myslím si však, že je absolutně nevhodné, abych na tomto místě něco hodnotil, takže se omezím na strohé: Jen tak dál.

Matěj Dostálék

- 1 Směr ubytovna Vrahovice
- 2 Směr hotel Gól
- 3 Kulturní klub Duha
- 4 Městské divadlo
- 5 Hotel Avion

Šéfredaktor: Jan Žůrek, redakce: Irena Chmelová, Klára Klenková, Renata Vordová, grafika: Jiří Fogl, foto: Bob Pacholík; kontakt: wolkrac@seznam.cz

Wolkrův Prostějov pořádá kulturní klub DUHA, NIPOS ARTAMA Praha, pod záštitou hejtmána Olomouckého kraje Ivana Kosatíka a starosty města Prostějova Jana Tesaře, za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Města Prostějova a ve spolupráci s Městským divadlem v Prostějově.